

Emma Vilarasau i Jordi Bosch

Ens obren les portes de casa seva
per presentar-nos en Bitxo

Text: Yolanda Duque
Fotos: Pau Villier

L'Emma segueix centrada en el seu personatge de Teresa, la metgessa de Ventdelplà, mentre que al Jordi el podem veure actualment donant vida a l'emperador Cèsar August a la sèrie "La Via Augusta"

Són una parella que no necessita gaires presentacions. L'Emma Vilarasau i en Jordi Bosch, dos dels actors més admirats del teatre, el cine i la televisió a Catalunya, comparteixen molt més que professió. Comparteixen vida, fills, interessos, aficions i amics. De fet, tenen en comú un amic ben especial, un preciós labrador anomenat Bitxo, que és un membre més de la família. Els tres formen un trio espectacular. A la terrassa de casa seva, on hem fet aquesta entrevista i aquesta sessió de fotos, tot són rialles, carícies, llepades, afecte i moltes ganes de jugar.

L'Emma i en Jordi són dues persones sensibles, simpàtiques, profundes i amables. Fan molt bona parella i, quan xerren, es complementen a la perfecció.

Mentre parla del Bitxo, a l'Emma li brillen els ulls, que se'n van sense voler cap a ell, el seu estimat gos, un company que va arribar a les seves vides fa uns vuit anys i que, amb la seva presència, contribueix a fer de la casa una llar càlida i familiar. Parla d'un vincle que els uneix com si d'un fil invisible es tractés. Tot és emoció i una necessitat mútua d'estar junts. L'Emma és el sentiment. En canvi, sembla que en Jordi és la reflexió. Potser per això parla del Bitxo d'una manera més analítica. És com si la convivència amb aquest animal l'hagués animat a penetrar en la condició humana, arribant a la conclusió que els animals atresoren les qualitats positives que els homes i les dones hem anat deixant pel camí.

- Emma i Jordi, des de quan compartiu la vostra vida amb animals de companyia?

- Emma: Jo sempre he tingut gos.

Quan vivia sola, vaig tenir una gosseta, però va arribar un dia que no la podia cuidar bé i vaig decidir donar-la.

- Jordi: Jo sempre associo els records de la meva adolescència amb un pastor alemany que varem tenir a casa dels meus pares. Som sis germans i un bon dia, quan jo tenia uns 14 o 15 anys, va arribar aquest gos, que era ben petit. Va ser la nostra joguina i ho passàvem molt bé.

- I ara teniu el Bitxo...

- Emma: Sí. Quans els nostres fills van ser una miqueta grans varem decidir portar el Bitxo. El nostre fill gran, en Marc, devia tenir uns set anys. El petit, en Jordi, no tenia més de quatre.

- Es pot dir que el Bitxo i els nens han crescut plegats...

- Jordi: Sempre ha existit una gran relació entre els nens i el gos. Ja ens van dir que és una raça molt juganera, però realment és un gos incombustible. Té gairebé vuit anys, però juga i corre com un cadell!

- Emma: Sí... I ell espera l'hora del joc. Cada tarda, el meu fill petit s'hi passa una bona estona amb ell.

Emma
Vilarasau: “el
Bitxo m’aporta
honestat i
fidelitat. Sempre
hi és, sense
reclamar-nos
mai res”

El personatge

- **Amb una professió com la vostra, que passeu força temps fora de casa i heu de viatjar sovint, representa un problema el fet de tenir un gos?**

- Emma: La veritat és que no. Pels nostres fills, sempre hem intentat que un dels dos es quedi a casa quan l'altre té un viatge o ha de treballar moltes hores. A més, si no ha estat possible, hem hagut de recórrer a una cangur. Podríem dir que nens i gos formen part del mateix lot!

- **I si heu de marxar de vacances?**

- Jordi: Llavors el deixem a una residència.

- Emma: L'estiu passat varem decidir anar tots quatre de vacances i el varem deixar a una bona residència. Ens varem assegurar que estaria bé, que tindria lloc per córrer, que sortiria varies vegades al dia... Ens va fer una mica de pena, però sabíem que el cuidarien molt bé... I la veritat és que no va tornar gens deprimat!

- Jordi: Però el primer dia de tornar a casa, feia que ens ignorava. Era com si ens estigués dient que estava ofès per haver-lo deixat!

- **Quin lloc ocupa el Bitxo dintre de la vostra família?**

- Emma: És un membre més i sempre comptem amb ell. El Bitxo és molt important per nosaltres. Per això, quan he tingut un dia molt atabalat i no he pogut dedicar-li massa temps, em sap greu i el trobo a faltar.

- **Com és el Bitxo?**

- Emma: És el típic gos que et segueix a tot arreu, és molt afectuós. No sap estar sense nosaltres i sempre vol estar dintre de casa. Si algun dia el deixem a la terrassa, ell no fa una altra cosa que plorar per que l'obrim...

- Jordi: Li agrada molt estar amb nosaltres, tant que sempre te'l trobes pel mig. I has d'anar amb compte de no ensopegar, que ell no s'aparta...

- **Per qui té més preferència el Bitxo? Qui considera el seu líder dintre de la família?**

- Jordi: L'Emma, sense cap mena de dubte! Podríem dir que als nens els considera per igual i, en el darrer lloc, estic jo. Quan l'Emma entra a casa, el Bitxo la rep amb una alegria increïble. En canvi, quan arribo jo, em saluda justet i torna al que estava fent.

- Emma: Bé, al meu fill Marc també se l'estima molt, però sí és veritat

que per mi té debilitat... I això que hi ha èpoques que no puc estar tant per ell. El Bitxo sempre ha d'estar on estic jo. Per la nit, si estem veient la tele, sempre recolza el cap sobre els meus peus. És com si necessités estar "tocant mare", que dic jo.

- **Mai heu trobat que tenir un gos representés un petit sacrifici?**

- Emma: No. S'ha de reconèixer que algun matí fa una mica de mandra portar-lo a passejar, però després et sents molt satisfeta. Sempre sortim per la muntanya i, una vegada estàs allà passejant, amb un dia preciós, penses "que bé tenir el Bitxo i poder sortir a gaudir d'aquesta natura".

- **Què us aporta el Bitxo?**

- Emma: Honestedat, fidelitat... Ell sempre hi és, sempre està disposat per nosaltres. Mai ens recrimina res. Em dona tanta calma, tanta tranquil·litat...

- Jordi: Jo diria que ens aporta, a més de la seva fidelitat, l'autenticitat dels animals. Mai podem saber els mecanismes de la raó que regeixen els animals, però sí sabem que actuen sense egoisme i sense amagar res. Per mi, els animals tenen tots els trets positius que ens falten a les persones.

- Emma: Un dels moments més especials és quan ens quedem mirant-nos als ulls... Té una mirada tan neta, tan transparent. M'impresiona molt la seva mirada.

- Jordi: És com la mirada d'un bebè, una mirada que no està contaminada, que no deixa veure segones intencions.

- Emma: Quan creuem les nostres mirades es produeix una connexió molt forta. És difícil d'explicar perquè és un sentiment molt íntim, una relació molt especial. És un dels moments més macos que comparteixo amb el Bitxo.